

Dag 690 – dinsdag 18 november

Vandaag mogen we opnieuw thuis werken. Nu ja... “werken” ... er is al een hele tijd erg weinig vertaalwerk. Stilte voor de storm vrezende we. Ik profiteer ervan om de hele wolkenvelden haar van Lagun te stofzuigen. Ik kan me niet herinneren dat Lagun ooit veel haar heeft verloren. Maar daar komt nu blijkbaar verandering in.

Lagun lijkt deze keer ook wel schrik te hebben van de stofzuiger. Dat was me ook nog niet eerder opgevallen. Om te passeren, drukt hij zichzelf helemaal tegen de muur en wipt hij plots gestresseerd voorbij het stofzuigergevaarte. Even later merk ik wel dat de stofzuigerzak barstensvol zit. Zou het daar aan hebben gelegen?

Ik heb ook nog wel een en ander te doen voor het jaarfeest van zaterdag en concentreer me daar dan maar op. Ik vergeet zelfs de muziek aan te zetten en merk na verloop van tijd dat Lagun toch meer blaft dan anders. Laat het me anders zeggen: ik merk dat Lagun blaft. Punt. Meestal hoor ik de jongeman nooit, tenzij hij echt van iets schrikt. De achtergrondmuziek zorgt blijkbaar voor een goede demping van vreemde geluiden van buitenaf.

's Middags komen oma en opa op bezoek. Ze vinden dat de kleine kanjer er goed uitziet, dat hij glanst. Ja hij eet nu wel goed intussen. Ik merk ook wel het verschil. Oef! Hopelijk kan ik het zo houden deze keer.

Ik mag de kerstboom van mijn ouders hebben. Wanneer de doos met ballen en versiering tevoorschijn komt, is Lagun wel zeeer geïnteresseerd. Die boom zal ik mooi op een verhoogje mogen zetten...

Vandaag nodig ik Lagun geregeld bij me uit in de zetel. Zowel baasje als beestje genieten met volle teugen. Hij nestelt zich toch zo graag tegen me.

Door de dag doe ik ook wel wat oefeningen. Ik ben in een creatieve bui vandaag en merk dat ik dat wat vaker zou moeten zijn. Een van de oefeningen die Lagun heel goed doet/deed volgens mij is met zijn poot ergens tegen duwen. Bijvoorbeeld om een deur dicht te doen. Ik vraag het hem nu om het tegen een kastdeur te doen waar we nog niet mee geoefend hebben en hij kijkt me aan alsof ik een alien ben. Nooit van gehoord van dat duwen... wat vraag je me nu vrouwtje...

Er is vandaag duidelijk een mix-up tussen 'duw' met de poot en 'push' met de neus. Om in de gaten te houden.

Lagun legt zich vandaag toe op zijn knabbelcirkel die hij voor zijn verjaardag heeft gekregen. Voordien kon hij daar ook wel sporadisch eens op liggen knabbelen maar heeft hij in een mum van tijd zomaar eventjes vijf centimeter uit de buffelhuidcirkel gepeuzeld. Jejks. Soms denk ik dat Lagun een sterker gebit heeft dan Darko.

Dag 691 – woensdag 19 november

Gisteravond na het instoppen kreeg ik wat gemompel van Lagun. Had je een te saaie dag ventje? Eigenlijk wel hé... Het verbaast me eigenlijk dat hij deze ochtend niet huilt zelfs. Erg moe zal hij niet zijn geweest van gisteren.

De appetijt zit wel nog goed gelukkig.

Vandaag is Mieke van ons vaste reisbureau terug in het land. Net op tijd om sponsoring te gaan vragen voor ons feest van zaterdag en wie kan ik daar beter voor meenemen dan sweetie face Lagun? Lang duurt het niet. Tja, wie smelt er nu niet voor dat snoetje?

Om de kleine man te belonen voor zijn zware werk maken we een ommetje via Maxi Zoo. Ik hoop er diezelfde hondenrijst als Marleen aan Max geeft te vinden. Lagun eet er zo goed door. Ik was wel zo slim om Laguns vestje uit te doen voordat we naar binnen gaan. Meneertje denkt dat hij volledig los mag in de winkel. Hij sleurt me alle kanten uit. Dat zou mooi gestaan hebben met zijn jasje van assistentiehond aan... Nu ja, we zijn nog altijd in opleiding nietwaar. Ik vind niet helemaal dezelfde rijst als Marleen heeft. Zal deze ook werken? Misschien best nog wat pens meenemen ook. Een paar grammetjes door die korrels zal het hem wel doen neem ik aan. Tijd voor het zware geschut.

We passeren aan de sponsortafel van onze zustervereniging Hachiko – zoooo blij dat ik Laguns jasje heb uitgedaan... - en dezelfde verkoper als vorige keer vraagt of hij Lagun een koekje mag geven. Hij vraagt een zit en een pootje... en krijgt dat toch wel zeker. Tja, voor een koekje word je ineens wel meertalig hé klein grut...

We sluiten onze middagtoer af met een blitsbezoek bij Elke. Haar zus is daar ook net met haar twee kindjes en de twee oudste jongens zijn precies wel nieuwsgierig naar dat hondje in de auto. Of ze hem eens mogen zien? Ik waarschuw de mama's dat Lagun vrij fel zal staan. Hij is in vorm, heeft al even geen echt vertier gehad én ... Elke's tuin en huis is een kattenparadijs! De oudste van Elke heeft onlangs een botsing gehad met de Rottweiler van de burens en is toch niet zo tuk meer op hondjes bedenkt hij wanneer hij Lagun doodbraaf in de auto ziet zitten... geen probleem. Neefje zal het eens voortonen zie. Samen met mama geeft die aarzelend en al kirrend een klein snoepje aan Lagun. dolle pret aan beide kanten. Dat komt wel goed. En voor Matthias... misschien het moment om zaterdag naar de workshop "Veilig met honden" voor kindjes te komen tijdens ons feest. ;-)

's Avonds proberen we Laguns nieuwe menu uit: 90% korrels, 5% pens en 5% gepofte rijst. Lagun draait door. Ik bespeur zelfs een beetje kwijl! Jawadde. In een mum van tijd blinkt zijn kommetje als nooit tevoren.

Deze avond hebben we de laatste vergadering voor het jaarfeest. Generale repetitie zeg maar. Bart is doodop dus ik neem Lagun mee. Het zal allicht laat worden maar daar kunnen we tegen.

Er zijn in totaal meer honden dan mensen aanwezig op de vergadering en Lagun plakt de hele avond, maar dan ook de hele avond, aan Eagers lijf. Af en toe horen we de anders zo zachtaardige Eager eens diep grommen en Lagun begrijpt dat dan ook – voor vijf seconden. ☺

Wanneer ze na het hevige spel water te drinken krijgen van Daphne, neemt Lagun de kom meteen in beslag. Het duurt even voor ik doorheb dat meneertje alles aan het op slobberen is en de anderen niks gunt. Hij zal weer veel te veel gedronken hebben en wellicht zijn avondmaal overgeven... of toch niet? Neen er komt niks... oef!

We komen pas om half twaalf thuis. Ik laat Lagun nog even buiten en dan moet hij recht de bench in. De kleine man jammert nog even wanneer hij me beneden hoort op het toilet maar houdt op zodra ik boven ben.

Dag 692 – donderdag 20 november

Ik moet mijn schat wakker maken deze ochtend. We trekken terug naar Brussel want deze middag geven alle horizontale diensten op het werk een demo voor de collega's en de vertaaldienst hoort daar ook bij.

Het zal een hele dag de komende en gaande man zijn en de deur zal – hoe kan het ook anders op een opendeurdag – open staan dus ik bereid me voor: harnasje mee, snoepjes mee, knabbelding mee...

We beginnen met de gewone halsband. Tegen starttijd maak ik Lagun vast aan mijn stoel. De jongeman kijkt me even onbegrijpend aan en kruipt dan in zijn bench die naast me onder het bureau staat. De leiband is gelukkig net lang genoeg. Tijdens de demo komt Lagun met moeite een paar keer piepen. Het kan hem niet boeien. Moeilijk publiek hoor jij klein grut. ;-)

Behalve wanneer Jan en Maryse komen kijken hoe wij werken natuurlijk. Maar zelfs bij hen blijft hij maar even flodderen voordat hij zich opnieuw neder vleit.

Na de demo worden alle deelnemende diensten getrakteerd op broodjes en desserts. Lagun moet wel heel erg moe zijn want ook nu met al dat lekkers bijna binnen snoetbereik blijft hij voorbeeldig aan mijn zijde en schooit hij niet. Wel probeert hij de kruimeltjes op te veegen. ;-)

Moet ik me nu zorgen maken? Op de terugweg staan we redelijk lang stil in Gent. Dat zou normaal zijn teken zijn om lastig te beginnen doen maar alweer geen kik.

's Avonds krijgt hij een ware lekkernij: een paar gram pens bij zijn korrels en een schepje warme appelmoes. De kleine man trilt uit zijn vachtje van de goesting.

Dag 693 – vrijdag 21 november

Ik heb een dag verlof vandaag want ik moet nog zoveel voorbereiden voor het feest van Canisha morgen. En Lagun wil me dat precies helpen te onthouden want zodra Bart vertrokken is voor zijn vroege shift, begint meneer voor wekdienst te spelen. Grrrr!

De rest van de dag legt hij zich natuurlijk wel te rusten en bibi mag vermoeid en grumpy van hot naar her rennen.

's Avonds hebben we op de koop toe ook nog eens MAG-vergadering en ik mag niet ontbreken deze keer als secretaresse. We vergaderen opnieuw in het café waar ze zich onlangs een poes hebben aangeschaft. En dat weet klein meneertje ook duidelijk nog. Hij is e-norm onrustig. Pas wanneer ik hem vastmaak aan zijn stoel en iedereen heb kunnen duidelijk maken dat ze hem moeten negeren of dat we voor de rest van de vergadering miserie hebben, krijgen we een moment van stilte en kalmte van het grut.

Dag 694 – zaterdag 22 november

Vandaag is het dan zover, de dag waar we al zo lang zo hard aan werken met ons team: Canisha's derde verjaardagsfeest.

Bart, Lagun en ik hebben allemaal een goed gevuld takenpakket. 's Namiddags moet Lagun daardoor wel even met zijn vriendjes in de bench wachten. We lopen als kippen zonder kop overal op, onder,

door en heen en dat gaat nu eenmaal wat makkelijker zonder woefie. Gelukkig hebben we een paar hondenwandelaars ingeschakeld die de viervoeters geregeld buiten laten en te drinken geven. Lagun vindt het maar niks – dat hoor ik zo van de andere kant van de zaal. Tot ik vraag om een van de pups bij hem te steken in 1 bench. Nouba krijgt de eer en beide woefies lijken dat prima te vinden.

Tijdens het avondprogramma worden Lagun en ik tweemaal op het podium geroepen. Ik had al gezien dat er een tapis-plein op het podium ligt dus ik ga gewapend met zwanworstjes.

Ons eerste optreden is een demo samen met Lies en Galia. Dat hebben we nog gedaan. We kennen de routine, Gerrit doet de uitleg en ik ben een pak minder zenuwachtig dan de eerste demo.

Het is weliswaar beestig warm onder de spots op het podium en we moeten voortdurend opletten dat we niet uit een bepaald vierkant stappen want dan ziet de filmploeg ons niet meer.

Voor Lagun hebben we er eenvoudige oefeningen uitgekozen: high five – dat gaat prima. Onder de stoel – geen probleem. Op mijn knieën – check. Of toch niet allemaal zo eenvoudig? Een stukje van twee euro oprapen vanop een tapijt dat wellicht duizenden geurtjes op de kleine man afstuurt – een makkie. Alleen moet vrouwtje nog leren van het ook deftig aan te nemen. Tot tweemaal toe laat ik het stuk terug vallen. Foei. Gelukkig vindt Lagun het zo leuk dat hij het ook telkens opnieuw opraapt.

Vervolgens vragen we Galia en Lagun om te zitten en te blijven en mag iemand uit het publiek proberen hen te lokken. Het is duidelijk een pro die komt proberen, een hondkenner. Hij haalt zijn hele arsenaal lokmiddelen boven en ik zie meteen dat Lagun zal plooiën... kalm blijven. En ja – daar gaat meneertje. Tot overmaat van ramp begint de persoon die hem heeft gelokt hem ook nog eens te aaien. Slik... Gerrit legt uit dat je dat beter niet doet en vraagt me om de oefening opnieuw te proberen. Oefening baart kunst? Jawel hoor: poging nummer twee verloopt prima! Yes!

De laatste oefening voor Lagun is mijn sokken uittrekken. Ik hoor dat Gerrit aan dat onderdeel komt dus ik begin mijn laarzen al uit te doen en ga op de stoel zitten. Maar Gerrit vergeet de oefening en daar zitten we dan, met onze schoenen uit voor een publiek van 300 personen. Lol.

Hij herpakt zich gelukkig en we mogen de oefening alsnog tonen aan het publiek. Lagun stort zich werkelijk op mijn voeten en rukt mijn sokken uit. Bij de tweede wil hij het op een knabbelen zetten maar ik kan hem stoppen. Het verbaast me niks dat ik achteraf menigmaal de vraag krijg hoeveel paar sokken ik zo al kwijt ben. 😊

Pas om drie uur 's nachts komen we thuis. Lagun is doodop. En ik begrijp hem.

Dag 695 – zondag 23 november

Ik begrijp hem al iets minder wanneer hij het om tien uur op een huilen zet. Nu ja, misschien beter zo... anders verslapen we de hele dag. We zijn alle drie een wrak maar gaan toch zoals beloofd naar het spelklasje om twee uur. De buitenlucht doet deugd. Lagun loopt vooral wat te snuffelen op de weide. Het is maar zelden dat een ander woefie hem kan verleiden tot een spelletje. Zijn grote kameraad Maxime heeft bij het begin van het spelklasje een snauw gekregen van een van de nieuwtjes en is helemaal van haar melk. Lagun lijkt me solidair te zijn met haar.

Om de twee toch nog even wat plezier te gunnen en vooral om Maxime met een goed gevoel naar huis te sturen, mogen de twee nog even apart op een klein stukje grond. Nog steeds spelen ze niet

met elkaar maar je ziet wel dat Maxime wat ontspant. Lagun zal wellicht nog wat feestbenen hebben. Bert en “FrodoNeen” zijn ook even komen kijken hoe het eraan toegaat tijdens zo een spelklasje en we laten Frodo bij Maxime en Lagun. Ah... dat was er nodig: een dolonstuimige labrador! Maxime bloeit helemaal open en Lagun verspeelt zijn laatste beetje energie.

Op de terugweg naar huis stoppen we nog even bij de mama van Bart. We laten Lagun die helemaal onder de modder zit in de auto. Ik denk niet dat hij het echt beseft heeft. Zo slapen...

Het is best al laat, we hebben honger en we zijn nog steeds moe. Uit eten dan maar? Puik plan. In de brasserie op het dorp zijn we zeker welkom met Lagun. Alleen hebben we er onze gebruikelijke tafeltje niet waar Lagun mooi uit de weg kan liggen. Dan maar onder de tafel proberen hé liefje. En daar maakt Lagun geen probleem van. Op een onbewaakt moment komt hij wel even in de verleiding om te gaan meespelen met dat kindje aan de tafel naast ons. Hij gaat op wandel en wil niet zomaar terug bij ons aan tafel komen tot grote hilariteit van de aanwezigen en van buurmeisje. Gelukkig blijft iedereen kalm en kan ik meneertje zonder al te veel drama opnieuw onder de tafel positioneren. Hij bougeert niet meer tot ik hem zeg dat hij mag.

Dag 696 – maandag 24 november

Deze namiddag heb ik verlof genomen om naar de horeca-beurs te gaan met de twee Barten. We gaan sponsoring zoeken voor Anders Mag Ook 2015. Ja het ene feest is nog maar net voorbij of de voorbereiding voor het tweede begint alweer...

Ook vandaag mag ik me echter niet uitslapen volgens Lagun. Vanaf zes uur zet hij zijn zwanenzang in. Afwisselend met een blafconcert; het is een echte entertainer. Hij houdt zijn publiek op het puntje van hun stoel – of bed. Ik negeer hem volledig maar hij staakt pas alles om half acht. Hopelijk heeft ie gesnopen dat het niet opbrengt. Dat hij me zo niet naar beneden kan lokken. En hopelijk hebben de burens niet mee genoten...

Ik heb zijn avondeten van gisteren vergeten weg te nemen en deze ochtend stort hij zich er meteen op. Hij smikkelt het helemaal op. Des te beter.

We nemen hem niet mee naar de beurs deze middag. Ik laat hem alleen achter in de living, los, en neem me voor hem vanavond te verwennen met een lange wandeling maar dat plan valt in duigen wanneer ik thuis kom met een ouwe getrouwe barstende hoofdpijn.

Sorry schat. Sorry sorry sorry.

Ik neem een paar zware pijnstillers maar het betert niet. Ik wil in bed kruipen maar vrees dat Lagun me opnieuw vroeg zal wakker blaffen als ik hem nu na een weinig actieve dag in zijn bench stop. Tegen beter weten in laat ik hem opnieuw alleen los in de living. Blijkbaar ben ik even weggedommeld en is Bart intussen met het kleine grut gaan wandelen, een klein grut dat absoluut niet netjes wandelde zal ik achteraf vernemen.

Het is nog geen negen uur wanneer ik de deur achter me dicht trek en boven in mijn bed verder ga sterven. Please Lagun laat me slapen...

Dag 697 – dinsdag 25 november

En dat doet de lieverd ook. Ik word spontaan wakker om acht uur vandaag. Nog niet helemaal hersteld maar toch al een miljoen keer beter dan gisteren.

Het wordt een rustig thuiswerkdagje.

's Avonds doe ik een hele resem oefeningen met Lagun. De kleine man is dolenthousiast en doet zijn oefeningen uitstekend. Ik kan het niet moeilijk genoeg bedenken zo lijkt wel vandaag. Ik laat hem afsluiten met zijn leiband te halen en aansluitend maken we een heerlijke rustige avondwandeling. Aanvankelijk is hij nog wat te wild maar hij valt algauw in de pas. Je ziet dat hij er duidelijk moeite mee heeft maar hij doet het wel.

Terug thuis met een goed gevoel, althans ik toch. Mijn kleine man geeft zijn hele avondmaal terug. ☹
Wat een berg. En wat een stank.

Daar gaan we weer denk ik dan... vroeg huilen en blaffen, overgeven, ... Wat doe ik toch fout?

Ik laat hem nog even buiten in de tuin voor we gaan slapen. Hij heeft echter geen zin om naar binnen te komen. Ik doe het schuifraam onverbiddelijk dicht en laat hem in de tuin zitten terwijl ik me ga omkleden. Terug beneden... hij heeft nog steeds geen zin om naar binnen te komen. Argh. Bart gaat hem met de leiband halen in de tuin.

Hij gaat wel vanzelf recht de bench in. Zonder mopperen, zonder dat ik het hoef te vragen. Wat was dan het probleem kereltje?

Dag 698 – woensdag 26 november

Het probleem? Ik zal het niet zomaar te weten komen maar er is wel degelijk een probleem. Om vijf uur maar liefst begint meneer te blaffen en te huilen. Met tussenpozen tot zes uur. Tussen Barts gesnurk en Laguns lawaai door begrijp ik al snel dat ik niet meer zal slapen deze nacht. Ik sta op om zes uur, het wordt een race voor de trein van half zeven. Snel Lagun uitlaten in de tuin, wat eten samen scharten voor Lagun en mezelf, spullen in rugzak duwen, hopen dat ik alles mee heb en Lagun meteen de leiband om in de tuin, hesje aan in de berging, auto in en wegwezen maar. We halen het net op tijd.

In de trein gaat Lagun netjes staan wachten tot ik mijn spullen heb opgeborgen en jas heb uitgetrokken. Vervolgens gaat ie gedwee onder mijn stoel liggen en hoor ik hem niet meer. Moe misschien? Ik anders wel. Grrr. Maar alé, je bent toch flink.

En hij blijft ook de hele dag flink.

Wanneer we 's avonds terug thuis zijn, krijgt hij als beloning zijn maatje Max terug op logement. Spelen geblazen!